

פרק 35

בעיות תיאום, חלק ג'

הם הלכו למשרדו של המורה להתגוננות, ופרופסור קווירל חתם את הדלת לפני שנשען לאחור בכיסאו ודיבר.

קולו של המורה להתגוננות היה רגוע ביותר, וזה ערער את הארי יותר מאשר אם קווירל היה צועק.

"אני מנסה," אמר פרופסור קווירל בשקט, "לקחת בחשבון את העובדה שאתה צעיר. גם אני עצמי, באותו הגיל, הייתי שוטה למדי. אתה מדבר בסגנון של מבוגר ומתערב במשחקים של מבוגרים, ולפעמים אני שוכח שאתה רק מתערב. אני מקווה, מר פוטר, שההתערבות הילדותית שלך לא תהרוג אותך, תהרוס את המדינה שלך, ותגרום להפסד במלחמה הבאה."

הארי התקשה מאוד לשלוט בנשימתו. "פרופסור קווירל, אמרתי הרבה פחות ממה שרציתי לומר, אבל הייתי מוכרח לומר משהו. ההצעות שלך נשמעות מדאיגות ביותר באוזני כל מי שיש לו היכרות, ולו הקלושה ביותר, עם ההיסטוריה המוגלגית במאה האחרונה. הפאשיסטים האיטלקים, אנשים נבזיים למדי, קיבלו את השם שלהם מהפסקס, צרור מקלות שנקשרו יחד כדי לסמל את הרעיון שאחדות היא כוח –"

"אז הפאשיסטים האיטלקים הנבזיים האמינו שאחדות חזקה יותר מפילוג," אמר פרופסור קווירל. חדות החלה לזלוג לקולו. "אולי הם האמינו גם שהשמיים כחולים, ותמכו במדיניות של לא להפיל אבנים על הראש."

טיפשות הפוכה איננה חוכמה; האדם הטיפש בעולם עשוי לומר שהשמש זורחת, אבל זה לא יגרום לה להיכבות..." בסדר, אתה צודק, זה היה טיעון אֶד הוֹמִינְס, זה לא שגוי בגלל שהפאשיסטים אמרו את זה. אבל פרופסור קווירל, אי אפשר שכולם במדינה יעטו אות של דיקטטור אחד! זו נקודת כשל אחת! תראה, אני אנסח זאת כך. נניח שהאויב פשוט מטיל אימפריו על מי ששולט באות –"

"לא כל כך קל להטיל אימפריו על קוסמים חזקים," אמר קווירל ביושב. "ואם אינך יכול למצוא מנהיג ראוי, גורלך נחרץ בכל מקרה. אבל קיימים מנהיגים ראויים; השאלה היא האם אנשים ילכו בעקבותיהם."

הארי פרע את שערו בתסכול. הוא רצה לבקש פסק-זמן ולהכריח את פרופסור קווירל לקרוא את עלייתו ונפילתו של הרייך השלישי ואז להתחיל את השיחה מחדש. "אני מניח שאין טעם לומר שדמוקרטיה היא שיטת ממשל טובה יותר מדיקטטורה –"

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. עיניו נעצמו לרגע, ואז נפקחו. "מר פוטר, האיוולת שבקווידיץ' ברורה לך מכיוון שלא הערצת את המשחק מילדותך. לו מעולם לא היית שומע על בחירות, מר פוטר, והיית פשוט רואה מה ישנו, מה שהיית רואה לא היה משמח אותך. הבט בשר הקסמים הנבחר שלנו. האם הוא החכם ביותר, החזק ביותר, הגדול ביותר באומה שלנו? לא; הוא שוטה השייך ללוציוס מאלפוי. קוסמים הלכו לקלפיות ובחרו בין קורנליוס פאדג' ובין טניה ליץ', שהתחרו בתחרות גדולה ומבדרת לאחר שהנביא היומי, השייך גם הוא ללוציוס מאלפוי, הכריע שהם המתמודדים הרציניים היחידים. איש לא יאמר בכנות שקורנליוס פאדג' נבחר כמנהיג הטוב ביותר שהמדינה שלנו יכולה להציע. אין זה שונה בעולם המוגלגים, ממה ששמעתי וראיתי; בעיתון המוגלגי האחרון שקראתי נכתב שהנשיא הקודם של ארצות הברית הוא שחקן קולנוע לשעבר. אם לא היית גדל עם בחירות, מר פוטר, הן היו נראות לך טיפשיות בבירור, כמו קווידיץ'."

הארי ישב שם בפה פעור, מתאמץ למצוא מילים. "המטרה בבחירות היא לא להפיק את המנהיג האחד הטוב ביותר, המטרה היא לשמור על הפוליטיקאים מפוחדים מספיק מהמצביעים כדי שלא יהפכו למושעים לחלוטין כמו שקורה לדיקטטורים בדרך כלל –"

"המלחמה האחרונה, מר פוטר, התנהלה בין אדון האופל לדמבלדור. ובעוד דמבלדור היה פגום כמנהיג שעמד להפסיד במלחמה, מגוחך לחשוב ששר קסמים כלשהו שניהן בתקופה ההיא היה יכול למלא את מקומו של דמבלדור! כוח זורם מקוסמים חזקים ומתומכיהם, לא מבחירות ומהשוטים שנבחרים. זה הלך מההיסטוריה הקרובה של בריטניה הקסומה; ואני בספק שהמלחמה הבאה תלמד אותך לקח שונה. אם תשרוד אותה, מר פוטר, מה שלא יקרה אלא אם תנטוש את אשליות הילדות הנלהבות שלך!"

"אם אתה חושב שאין סכנות בדרך הפעולה שאתה מקדם," אמר הארי, ולמרות הכל קולו נעשה חד, "אזי גם זו היא התלהבות ילדותית."

הארי הביט במבט קודר בעיניו של פרופסור קווירל, שהשיב לו מבט מבלי למצמץ.

"בסכנות שכאלה," אמר פרופסור קווירל בקור, "יש לדון במשרדים כמו זה, ולא בנאומים. השוטים שבחרו בקורנליוס פאדג' אינם מעוניינים בסיבוכים ובהירות. הצג בפניהם דבר מה מורכב יותר מקריאת עידוד, ותתמודד במלחמה שלך לבד. זו, מר פוטר, הייתה השגיאה הילדותית שלך, שדראקו מאלפוי לא היה עושה גם בגיל שמונה. גם לך אמור להיות ברור שהיית צריך לשתוק, ולהתייעץ עימי קודם, ולא לחלוק את דאגותיך עם הקהל!"

"אינני חבר של אלבוס דמבלדור," אמר הארי, הקור בקולו תואם לזה של פרופסור קווירל. "אבל הוא לא ילד, ולא נראה שהוא חושב שהדאגות שלי ילדותיות, או שמוטב היה לו הייתי מחכה לומר אותן."

"הו," אמר פרופסור קווירל, "אז אתה מקבל את ההנחיות שלך מהמנהל עכשיו, מה?" וקם מכיסאו.

כשבלייז פנה מעבר לפינה בדרכו למשרד, הוא ראה שפרופסור קווירל כבר נשען על הקיר.

"בלייז זאביני," אמר המורה להתגוננות, מתיישר; עיניו היו קבועות בפרצופו כמו אבנים כהות, וקולו שלח צמרמורת פחד בגבו של בלייז.

הוא לא יכול לעשות לי כלום, אני פשוט צריך לזכור זאת –

"אני מאמין," אמר פרופסור קווירל, בקול קר וצלול, "שכבר ניחשתי את שמו של המעסיק שלך. אבל ברצוני לשמוע זאת משפתיך שלך, ואמור לי את המחיר שקנה אותך."

בלייז ידע שהוא מזיע מתחת לגלימותיו, ושהלחות כבר נגלית על מצחו. "קיבלתי את ההזדמנות להראות שאני טוב יותר משלושת הגנרלים, וניצלתי אותה. הרבה אנשים שונאים אותי עכשיו, אבל יש לא מעט סליט'רינים שיאהבו אותי בגלל זה. מה גורם לך לחשוב שאני –"

"לא אתה הגית את תוכנית הקרב היום, זאביני. אמור לי מי כן."

בלייז בלע את רוקו בקושי. "ובכן... כלומר, במקרה הזה... אז אתה כבר יודע מי, נכון? היחיד שמשוגע מספיק הוא דמבלדור. והוא יגן עליי אם תנסה לעשות משהו."

"אכן. אמור לי באיזה מחיר." עיניו של המורה להתגוננות נותרו קשות.

"בת-הדודה שלי קימברלי," אמר בלייז, בולע שוב ומנסה לשלוט בקולו. "היא אמתית, ובאמת מתעללים בה, פוטר בדק את זה, הוא לא טיפש. אלא שדמבלדור אמר שהוא דחף את הבריונים לעשות את זה, רק לשם התכנית, ושאם אני אעבוד בשבילו היא תהיה בסדר אחר כך, אבל אם כן אלך עם פוטר, קימברלי יכולה להסתבך בעוד צרות!"

פרופסור קווירל שתק לזמן מה.

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל, קולו מתון הרבה יותר כעת. "מר זאביני, במקרה ודבר כזה יקרה שוב, אתה רשאי לפנות אליי ישירות. יש לי דרכים משלי להגן על ידידיי. וכעת, שאלה אחרונה: אפילו עם כל הכוח שלקחת לידיך, לגרום לתיקו זה קשה. האם דמבלדור הנחה אותך מי צריך לנצח במקרה וזה לא יתאפשר?"

"אור-שמש," אמר בלייז.

פרופסור קווירל הנהן. "כפי שחשבתי." המורה להתגוננות נאנח. "בהמשך הקריירה שלך, מר זאביני, אני לא ממליץ שתנסה מזימות מורכבות כל כך. הן נוטות להיכשל."

"אמ, אמרתי את זה למנהל, למעשה," אמר בלייז, "והוא אמר שזו הסיבה שחשוב לנהל יותר ממזימה אחת בכל רגע נתון."

פרופסור קווירל העביר את ידו בעייפות על מצחו. "פלא שאדון האופל לא השתגע מכך שנאלץ להילחם בו. אתה רשאי להמשיך לפגישתך עם המנהל, מר זאביני. לא אומר דבר על כך, אבל אם המנהל יגלה בדרך כלשהי שדיברנו, זכור את הצעתי הפתוחה להעניק לך כל הגנה שאוכל. אתה משוחרר."

בלייז לא חיכה למילה נוספת, פשוט הסתובב וברח.

פרופסור קווירל המתין זמן מה, ואז אמר, "קדימה, מר פוטר."

הארי הסיר מעל ראשו את גלימת ההיעלמות והכניס אותה לנרתיקו. הוא רעד בכזה זעם שבקושי הצליח לדבר. "הוא מה? הוא עשה מה?"

"היה עליך להסיק זאת בעצמך, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל ברוגע. "עליך ללמוד לטשטש את ראייתך כך שתוכל לראות את היער מעבר לעצים. כל מי שהיה שומע את הסיפורים עליך, ולא היה יודע שאתה הילד-שנשאר-בחיים המסתורי, היה מסיק שברשותך גלימת היעלמות. קח צעד לאחור מהאירועים הללו, טשטש את הפרטים, ומה אנו רואים? ישנה יריבות גדולה בין התלמידים, והתחרות שלהם הסתיימה בתיקו מושלם. דבר כזה קורה רק בסיפורים, מר פוטר, ויש אדם אחד בבית הספר הזה שחושב בסיפורים. ישנה מזימה מוזרה ומורכבת, שהיית צריך להבין שאיננה אופיינית לסלית'רין הצעיר שניצב מולך. אבל ישנו אדם בבית הספר הזה שמתעסק במזימות כה מורכבות, ושמו איננו זאביני. ואכן הזהרתי אותך שישנו סוכן מרובע; ידעת שזאביני הוא לפחות סוכן משולש, והיית צריך לנחש שיש סיכוי גבוה שזה הוא. לא, לא אכריז על ביטול הקרב; שלושתכם נכשלתם במבחן, והפסדתם לאויב המשותף שלכם."

להארי לא היה אכפת ממבחנים בשלב זה. "דמבלדור סחט את זאביני בכך שאיים על בת-הדודה שלו? רק כדי לגרום לזה שהקרב יסתיים בתיקו? למה?"

פרופסור קווירל צחק צחוק חסר שמחה. "אולי המנהל חשב שהיריבות טובה לגיבור המחמד שלו ורצה שתמשיך. למען טובת הכלל, אתה מבין. או שאולי הוא היה פשוט מטורף. אתה מבין, מר פוטר, כולם יודעים שהטירוף של דמבלדור הוא מסכה, שהוא שפוי שמעמיד פני מטורף. הם משבחים את עצמם על התובנה החכמה הזו, וביודעם את ההסבר הסודי, הם מפסיקים לחפש. לא עולה בדעתם שיכולה להיות מסכה מתחת למסכה, שניתן להיות מטורף שמעמיד פני שפוי שמעמיד פני מטורף. וחוששני, מר פוטר, שיש לי עסקים דחופים במקום אחר, ועליי לעזוב; אבל אייעץ לך מכל הלב שלא לקבל את ההנחיות שלך מאלבוס דמבלדור כשאתה נלחם במלחמה. עד שניפגש, מר פוטר."

המורה להתגוננות היטה את ראשו באירוניה קלה, ואז צעד באותו כיוון שאליו ברח זאביני, בעוד הארי עמד בהלם פעור-פה.

אחרית דבר, הארי פוטר:

הארי צעד לאיטו לכיוון מעונות רייבנקלו, עיניו עיוורות לקירות, לציורים, ולתלמידים האחרים; הוא עלה במדרגות וירד ברמפות בלי להאט, להאיץ, או לשים לב איפה הוא צועד.

לקח לו יותר מדקה לאחר עזיבתו של פרופסור קווירל להבין שהמקור היחיד שלו למידע על מעורבותו של דמבלדור היה א. בלייז זאביני, שאם יאמין לו שוב הוא יהיה אידיוט מושלם, ו-ב. פרופסור קווירל, שבקלות היה יכול לזייף מזימה בסגנון של דמבלדור, וגם עשוי לחשוב שקצת יריבות בין תלמידים זה דבר טוב; וגם מי שהיה, אם תיקח צעד לאחור ותטשטש את הפרטים, האדם שהציע להפוך את המדינה לדיקטטורה קסומה.

וייתכן גם שדמבלדור באמת עמד מאחורי זאביני, ושפרופסור קווירל באמת מנסה להילחם באות האפל באות מנגד, ולמנוע חזרה של תפקוד שראה כעלוב. מנסה לוודא שהארי לא ייאלץ להילחם באדון האופל לבדו, בעוד כל השאר מתחבאים, מפוחדים, מנסים להימלט מקו האש, מחכים להארי שיציל אותם.

אבל האמת הייתה...

ובכן...

הארי היה סוג של בסדר עם זה.

זה היה, הוא ידע, מסוג הדברים שאמורים לגרום לגיבורים להיות מרירים וכועסים.

לעזאזל עם זה. הארי היה מאוד בעד עם זה שכולם ישארו מחוץ לטווח הסכנה בזמן שהילד-שנשאר-בחיים יביס את אדון האופל בעצמו, פלוס מינוס כמה תומכים. אם העימות הבא עם אדון האופל יגיע למצב של מלחמת קוסמים שנייה שתהרוג הרבה אנשים ותסבך מדינה שלמה, אזי זה אומר שהארי כבר נכשל.

ואם אחר כך תפרוץ מלחמה בין קוסמים ומוגלים, לא משנה מי ינצח, הארי כבר ייכשל בכך שנתן למצב להגיע לידי כך. וחופף מזה, מי אמר שלא תהיה אינטגרציה חלקה בין החברות כשהסודיות תתפוגג, כפי שחייב לקרות בסופו של דבר? (אם כי הארי יכול היה לשמוע בתודעתו את קולו היבש של פרופסור קווירל ששאל אותו האם הוא שוטה, ואמר את כל הדברים המתבקשים...) ואם קוסמים ומוגלים לא יוכלו לחיות בשלום, אז הארי ישלב קסם ומדע וימצא דרך לפנות את כל הקוסמים למאדים או משהו, במקום לתת למלחמה לפרוץ.

כי אם המצב באמת יגיע למלחמת השמדה...

זה היה הדבר שפרופסור קווירל לא הבין, השאלה החשובה ששכח לשאול את הגנרל הצעיר שלו.

הסיבה האמיתית שהארי לא התכוון לתת למישהו לשכנע אותו לתמוך באות אור, ולא משנה כמה זה יעזור לו בקרב שלו נגד אדון האופל.

אדון אופל אחד וחמישים תומכים עם אות היוו סכנה לכל בריטניה הקסומה.

אם כל בריטניה תסמן את עצמה באות של מנהיג חזק, היא תהווה סכנה לכל עולם הקסם.

ואם כל עולם הקוסמים יסמן את עצמו באות יחיד, הם יהוו סכנה לשאר האנושות.

איש לא ידע כמה קוסמים יש בעולם. הוא עשה כמה הערכות עם הרמיוני והגיע למספרים באזור המיליון.

אבל ישנם שישה מיליארד מוגלגים.

אם זה יגיע למלחמה סופית...

פרופסור קווירל שכח לשאול את הארי על איזה צד הוא יגן.

ציוויליזציה מדעית, שולחת ידיה החוצה, מביטה מעלה, יודעת שגורלה לתפוס בכוכבים.

וציוויליזציה קסומה, דועכת לאיטה בעוד ידע אובד, עדיין נשלטת על ידי אצולה שלא ממש מחשיבה מוגלגים כבני אדם.

הייתה זו הרגשה עצובה נורא, אבל לא היה בה שמץ של היסוס.

אחרית דבר, בלייז זאבני:

בלייז הילך במסדרונות הוגוורטס באיטיות זהירה ומאולצת, ליבו פועם בפראות בעודו מנסה להירגע –

”אהם, לחש קול יבש מגומחה אפלולית.

בלייז קפץ, אבל הוא לא צרח.

הוא הסתובב באיטיות.

בפינה הקטנה והאפלולית הייתה גלימה שחורה כה גדולה ומנופחת עד שלא היה ניתן להבחין האם הדמות שתחתיה היא גבר או אישה, ומעל הגלימה כובע שחור רחב שוליים, וערפילים שחורים התאספו מתחתיו והסתירו את הפנים של מי או מה שהיה שם.

”דווח, לחש מר גלימה וכובע.

”אמרתי בדיוק את מה שאמרת לי, אמר בלייז. קולו היה רגוע יותר כעת, כשלא שיקר. ”ופרופסור קווירל הגיב בדיוק איך שציפית.”

הכובע השחור הרחב נטה והתיישר, כאילו הראש שמתחתיו הנהן. ”מצוין, אמרה הלחישה הבלתי מזוהה. ”הפרס שהבטחתי לך כבר נמצא בדרכו בינשוף לאימך.”

בלייז היסס, אבל הסקרנות שלו אכלה אותו חי. "אני יכול לשאול למה אתה רוצה לעורר צרות בין פרופסור קווירל ודמבלדור?" למנהל לא היה שום קשר לבריונים מגריפינדור ככל שבלייז ידע, ובנוסף לעזרה לקימברלי, המנהל הציע לגרום לפרופסור בינס לתת לו ציונים מעולים בתולדות הקסם גם אם יגיש קלפים ריקים כשיעורי בית, אם כי הוא עדיין יצטרך להיות בכיתה ולהעמיד פנים שהוא מגיש אותם. למעשה בלייז היה בוגד בכל שלושת הגנרלים בחינם, בלי קשר לבת דודתו, אבל הוא לא ראה שום סיבה לומר זאת.

הכובע השחור הרחב נטה לצד אחד, כאילו כדי להעביר מבט בוחן. "אמור לי, בלייז ידידי, האם עלה בדעתך שסופם של אלו שבוגדים כל כך הרבה פעמים נוטה להיות מר?"

"לא", אמר בלייז, מביט ישירות אל הערפילים השחורים שתחת הכובע. "כולם יודעים ששום דבר באמת רע לא קורה לתלמידים בהוגוורטס."

מר גלימה וכובע גיחך בלחישה. "אכן", אמרה הלחישה. "כשהרצח של תלמידה אחת לפני חמישה עשורים הוא היוצא מן הכלל שמוכיח את הכלל, מכיוון שסלזאר סלית'רין שמר את המפלצת שלו בלחשים עתיקים ברמה גבוהה יותר משל המנהל עצמו."

בלייז בהה בערפילים השחורים, מתחיל להרגיש אי נוחות. אבל רק מורה בהוגוורטס יכול לעשות לו משהו רציני בלי להפעיל את האזעקות. קווירל וסנייפ היו המורים היחידים שיעשו משהו כזה, ולקווירל לא יהיה מניע לרמות את עצמו, וסנייפ לא יפגע באחד מהסלית'רנים שלו... נכון?

"לא", בלייז ידידי, "לחשו הערפילים השחורים, "רק רציתי לייעץ לך לעולם לא לעשות דבר כזה בחיך הבוגרים. כל כך הרבה בגידות בוודאי יובילו לנקמה אחת לפחות."

"אימא שלי מעולם לא חוותה נקמות", אמר בלייז בגאווה. "אפילו שהיא התחתנה עם שבעה בעלים שונים וכל אחד מהם מת במסתוריות והותיר לה הרבה כסף."

"באמת?" אמרה הלחישה. "איך היא שכנעה את השביעי להינשא לה אחרי ששמע מה קרה לששת הראשונים?"

"שאלתי את אימא", אמר בלייז, "והיא אמרה שאני לא יכול לדעת עד שאהיה מבוגר מספיק, ושאלתי אותה כמה מבוגר זה מבוגר מספיק, והיא אמרה, מבוגר יותר ממנה."

שוב נשמע גיחוך בלחישה. "ובכן, בלייז ידידי, ברכותיי על שהלכת בדרכה של אמך. לך, ואם לא תאמר דבר על כך, לא ניפגש שוב."

בלייז נסוג באי נוחות, מרגיש רתיעה מוזרה להפנות את גבו.

הכובע נטה. "הו, באמת, סלית'רין קטן. לו באמת היית שקול להארי פוטר או לדראקו מאלפוי היית מבין כבר שהאיומים המרומזים שלי נועדו רק לוודא את שתיקתך בפני אלבוס. לו התכוונתי להרע לך, לא הייתי רומז; לו הייתי שותק, אז היית צריך לדאוג."

בלייז התיישר, נעלב מעט, והנהן לעבר מר גלימה וכובע; ואז הסתובב בהחלטיות וצעד לעבר הפגישה שלו עם המנהל.

הוא קיווה בכל מאודו שמישהו אחר יופיע וייתן לו הזדמנות למכור את מר גלימה וכובע.

אבל מצד שני, אמו לא בגדה בשבעה בעלים שונים באותו הזמן. וכשמסתכלים על זה בדרך הזו, הוא עדיין עושה את זה יותר טוב ממנה.

ובלייז זאביני המשיך ללכת לכיוון משרד המנהל, מחייך, מרוצה מכך שהוא סוכן מחומש –

לרגע הילד מעד, ואז התיישר, מנער את תחושת הבלבול המוזרה.

ובלייז זאביני המשיך ללכת לכיוון משרד המנהל, מחייך, מרוצה מכך שהוא סוכן מרובע.

אחרית דבר, הרמיוני גריינג'ר:

השליח לא ניגש אליה עד שהייתה לבדה.

הרמיוני בדיוק עזבה את שירותי הבנות, שם נהגה להתחבא לפעמים כדי לחשוב, וחתולה זוהרת קפצה משום מקום ואמרה, "העלמה גריינג'ר?"

היא צווחה צווחה קטנה לפני שהבינה שהחתולה דיברה בקולה של פרופסור מקגונגל.

אפילו לפני כן היא לא פחדה, רק הופתעה; החתולה הייתה זוהרת, בהירה ויפיפייה, מאירה באור לבן כסוף כמו אור שמש בצבע ירח, והיא לא יכלה אפילו לדמיין שהיא מפחידה.

"מה את?" שאלה הרמיוני.

"זוהי הודעה מפרופסור מקגונגל," אמרה החתולה, עדיין בקולה של פרופסור מקגונגל. "האם תוכלי להגיע למשרדי בלי לספר על כך לאיש?"

"אגיע מייד," אמרה הרמיוני, עדיין מופתעת, והחתולה זינקה ונעלמה; אלא שהיא לא נעלמה, היא נעה הרחק איכשהו; או שזה היה מה שהתודעה שלה אמרה, אף על פי שהעיניים שלה כרגע ראו אותה נעלמת.

עד שהרמיוני הגיעה למשרד של המורה האהובה עליה, תודעתה הייתה מלאה בהשערות. האם משהו לא בסדר עם הציונים שלה בשינוי-צורה? אבל אם כן, למה שפרופסור מקגונגל תגיד לה לא לספר זאת לאיש? זה בטח קשור לאימונים של הארי בשינוי-צורה חלקי...

פניה של פרופסור מקגונגל נראו מודאגות, לא חמורות, כשהרמיוני התיישבה לפני השולחן מנסה לשלוט בעיניה שלא יפנו אל התאים שהכילו את שיעורי הבית של פרופסור מקגונגל, היא תמיד תהתה איזו מין עבודה מבוגרים צריכים לעשות כדי לשמור על בית הספר מתפקד והאם הם יכולים להיעזר בה איכשהו...

"העלמה גריינג'ר," אמר פרופסור מקגונגל, "תני לי להתחיל ולומר שאני כבר יודעת שהמנהל ביקש ממך לבקש את המשאלה הזו –"

"הוא גילה לך?" פלטה הרמיוני בתדהמה. המנהל אמר שאף אחד אחר לא אמור לדעת!

פרופסור מקגונגל עצרה, הביטה בהרמיוני וגיחכה גיחוך קטן ועצוב. "טוב לדעת שמר פוטר לא השחית אותך יותר מדי. העלמה גריינג'ר, את לא אמורה להודות במשהו רק מפני שאני אומרת שאני יודעת. לענייננו, המנהל לא גילה לי, אני פשוט מכירה אותו טוב מדי."

הרמיוני הסמיקה בפראות כעת.

"זה בסדר, העלמה גריינג'ר!" אמרה פרופסור מקגונגל במהירות. "את בשנתך הראשונה ברייבנקלו, איש לא מצפה ממך להיות סלית'רינית."

זה ממש צרב.

"בסדר", אמרה הרמיוני בחומציות מה, "אני אלך לבקש מהארי פוטר שיעורים בסלית'ריניות, אם כן."

"זה לא מה שהתכוונתי..." אמרה פרופסור מקגונגל, וקולה גווע. "העלמה גריינג'ר, אני מודאגת מכך מכיוון שילדות צעירות מרייבנקלו לא אמורות להיות סלית'ריניות! אם המנהל מבקש ממך להיות מעורבת במשהו שאת לא מרגישה בנוח לגביו, העלמה גריינג'ר, זה באמת בסדר לומר לא. ואם את מרגישה תחת לחץ, בבקשה אמרי למנהל שאת רוצה שאהיה נוכחת, או שאת רוצה לשאול אותי קודם."

עיניה של הרמיוני היו פעורות לרווחה. "המנהל עושה דברים שהם לא בסדר?"

פרופסור מקגונגל נראתה עצובה קלות. "לא בכוונה, העלמה גריינג'ר, אבל אני חושבת... ובכן, כנראה זה נכון שלפעמים המנהל מתקשה לזכור איך זה להיות ילד. אפילו כשהוא היה ילד, אני בטוחה שהוא היה מבריק, וחזק במוחו וליבו, עם מספיק אומץ לשלושה גריפינדורים. לפעמים המנהל מבקש יותר מדי מתלמידיו הצעירים, העלמה גריינג'ר, או שהוא לא נזהר מספיק לא לפגוע בהם. הוא אדם טוב, אבל לפעמים המזימות שלו יכולות להגיע רחוק מדי."

"אבל זה טוב שתלמידים יהיו חזקים ואמיצים", אמרה הרמיוני. "זו הסיבה שהצעת לי גריפינדור, לא?"

פרופסור מקגונגל חייכה ביובש. "אולי סתם הייתי אנוכית, ורציתי אותך לבית שלי. האם מצנפת המיון הציעה לך – לא, לא הייתי צריכה לשאול."

"היא אמרה לי שאני יכולה ללכת לכל בית חוץ מסלית'רין", אמרה הרמיוני. היא כמעט שאלה למה היא לא טובה מספיק לסלית'רין, לפני שהצליחה להשתלט על עצמה... "אז יש לי אומץ, פרופסור!"

פרופסור מקגונגל נשענה קדימה מעל שולחנה. הדאגה ניכרה בבירור רב יותר על פניה. "העלמה גריינג'ר, אין זו שאלה של אומץ, אלא של מה בריא לילדות צעירות! המנהל שואב אותך אל המזימות שלו, הארי פוטר נותן לך סודות לשמירה, ועכשיו את עושה בריתות עם דראקו מאלפוי! והבטחתי לאמך שתהיי בטוחה בהוגוורטס!"

הרמיוני לא ידעה מה לענות לכל זה. אבל עלתה בה המחשבה שפרופסור מקגונגל אולי לא הייתה מזהירה אותה לו הייתה ילד בגריפינדור במקום ילדה ברייבנקלו וזה היה, ובכן... "אני אנסה להיות טובה", היא אמרה, "ולא אתן לאף אחד לשכנע אותי אחרת."

פרופסור מקגונגל לחצה על עיניה בכפות ידיה. כשהסירה אותם, פניה מלאות הקמטים נראו זקנות מאוד. "כן", היא אמרה בלחישה, "היית יכולה להצליח מאוד בבית שלי. שמרי על עצמך, העלמה גריינג'ר, והיזהרי. ואם תרגישי דאגה או אי נוחות בנוגע למשהו, אנא גשי אליי מיד. לא אעכב אותך עוד."

אחרית דבר, דראקו מאלפוי:

איש מהם לא רצה לעשות משהו מסובך בשבת הזו, לא אחרי שנלחמו בקרב לפני כן. אז דראקו פשוט ישב בכיתה ריקה וניסה לקרוא בספר ששמו *חושבים פיזיקה*. זה היה אחד הדברים המרתקים ביותר שדראקו קרא

בחיי, לפחות החלקים שהצליח להבין, לפחות כשהאידיש הארוך שסירב לתת לספרים שלו לצאת משדה הראייה שלו הצליח לסתום את הפה ולתת לדראקו להתרכז –

"הרמיוני גריינג'ר היא בוצדאאמייית", זימר הארי פוטר ממקום מושבו ליד שולחן קרוב, שם קרא ספר משלו, מתקדם בהרבה.

"אני יודע מה אתה מנסה לעשות", אמר דראקו ברוגע מבלי להרים את עיניו מהדפים. "זה לא הולך לעבוד. אנחנו עדיין מאחדים כוחות ומוחצים אותך."

"מאאלפוי עובד עם בוצדאאמייית, מה החבריים של אבא שלך יחשבו –"

"הם יחשבו שלא קל כל כך לתמרן את המאלפויים כמו שאתה מאמין, פוטר!"

המורה להתגוננות משוגע יותר מדמבלדור, שום מושיע עתידי של העולם לא יכול להיות עד כדי כך ילדותי או לא הולם בשום גיל.

"היי, דראקו, אתה יודע מה ממש יבאס? אתה יודע שלהרמיוני גריינג'ר יש שני עותקים של האלל הקסום, בדיוק כמוך ובדיוק כמוני, אבל כל הילדים מהכיתה שלך בסלית'רין לא יודעים ולקח אסור להסביררר –"

אצבעותיו של דראקו הלבנו באחיזתן את הספר. לא ייתכן שלתת לאנשים לירוק עליך ולהכות אותך דורש כזו שליטה עצמית, ואם הוא לא יחזיר להארי בקרוב הוא עומד לעשות משהו מפליל –

"אז מה אתה ביקשת במשאלה הראשונה?" שאל דראקו.

הארי לא אמר כלום, אז דראקו הרים את מבטו מהספר, והרגיש צביטה של סיפוק זדוני מהמבט העצוב על פניו של הארי.

"אמ", אמר הארי. "הרבה אנשים שאלו אותי את זה, אבל אני לא חושב שפרופסור קווירל היה רוצה שאדבר על זה."

דראקו עטה הבעה רצינית על פניו. "אתה יכול לדבר על זה איתי. זה בטח לא חשוב בהשוואה לכל הסודות האחרים שסיפרת לי, ובשביל מה יש חברים?" "זה נכון, אני חבר שלך, תרגיש אשמה!"

"זה לא באמת עד כדי כך מעניין", אמר הארי בקלילות מלאכותית בבירור. "פשוט, הלואי שפרופסור קווירל ילמד קסם קרבי שוב בשנה הבאה."

הארי נאנח, והביט מטה שוב אל הספר שלו.

ואחרי כמה שניות נוספות, הוא אמר "אבא שלך בטח יכעס עליך לא מעט בחג המולד הזה, אבל אם תבטיח לו שתבגוד בילדה הבוצדמית ותשמיד את הצבא שלה, הכל יחזור להיות כמו שהיה, ועדיין תקבל את מתנות חג המולד שלך."

אולי אם הוא וגריינג'ר יבקשו בנימוס רב מפרופסור קווירל, וישקיעו חלק מנקודות הקווירל שלהם, הם יוכלו לעשות לגנרל הכאוס משהו מעניין יותר מאשר להרדים אותו.